

vor Frihed." Han tilraadede Thinget at stemme mod dette Forslag, „fordi det gik videre, end man med uskadit Samvittighed kunde gaae, og fordi man, ved at vedtage det, vilde staae beskæmmet for sin egen Samvittighed." Det forekommer mig, at der deri ligger en temmelig nær gaaende Besskyldning mod dem, der have fremkaldt Forslaget; de sigtes derved, synes mig, for at foreslaae Thinget at vedtage Noget, som man ikke skulde kunne vedtage, uden at staae beskæmmet for sin egen Samvittighed. Jeg maa tillade mig at kalde i den ærede Rigsdagsmands Grindring, at han selv tidligere saa smukt har lært denne Forsamling, at man i en politisk Discussion ikke skal røre ved Andres Samvittighed, og at man skal holde Samvittighedsmomentet udenfor den politiske Forhandling. Nu vil jeg raade ham til, at han ikke selv paadrager sig, idetmindste Skinnet af ikke selv at overholde det Raad, som han har givet os Andre. Maaskee har han ikke villet lægge saa Meget i sine Udtalelser, det er muligt; men jeg maatte dog have en bestemt Udtalelse af, at det ikke har været hans Mening, førend jeg kunde være tilfredsstillt og ikke føle mig krænket ved slige Dtringer af ham.

Hvad nu selve Forslaget angaaer, saa har det høilig forundret mig at høre, i hvilken Grad den ærede Minister har misforstaaet dets Betydning. Derfor jeg ikke hørte feil, troede han endogsaa, at det Ord „ufortøvet" vilde blive bibeholdt, uagtet Forslaget blev vedtaget. Men hvormeget end Forslaget er blevet misfjendt og misforstaaet af Regjeringen, saa er dette dog ingen Bevæggrund for mig til i dette Dieblif at fastholde det, og det kan jo blive forelagt igjen ved 3die Behandling, hvis Thinget ved de Dverveielser, som nu formodentlig vilde foregaae mellem 2den og 3die Behandling, maatte finde det hensigtsmæssigt. Maaskee kan Regjeringen til den Tid komme til en anden Erkjendelse om dets Betydning; nu altsaa fastholder jeg det ikke, og erklærer herved, at jeg tager det tilbage.

J. N. Hansen: Jeg troer, at 2den for Diebliffet er til at fatte sig fort, og jeg skal derfor i nogle faa Ord udtale, hvad jeg finder mig foranlediget til at yttre. Jeg kan sige min Stemme til de foregaaende Taleres, forsaavidt de have yttret, at man maatte føle sit Sind noget mere lettet, end tidligere har været Tilfældet, efter de Udtalelser, vi idag have hørt af den ærede Premierminister. For det Første troer jeg, at han har lettet Fleres Stilling ved, hvad han har yttret, idet Afstemningen over de Forslag, som nu ere tagne tilbage, derved er bleven overflødig; for det Andet troer jeg ogsaa, at han har lettet Sindet hos Mange, fordi han med Hensyn til de foreliggende Forslag nærmest har erklæret sig for et Forslag, der binder Ministeriet mere, end Udvalget ved sit Forslag under Nr. 2 vilde gaae ind paa. Det kan nemlig ikke Andet end glæde Fleertallet at see, at Regjeringen i denne Henseende vil gaae videre, end Fleertallet har fundet det rigtigt, og det er derfor med stor Tilfredsstillelse, at jeg ogsaa erklærer mig fuldkommen beredt til at stemme for det 3die Mindretalsforslag istedetfor Udvalgets Forslag under Nr. 2, fordi det efter min Mening giver os en større Sikkerhed med Hensyn til det Tidspunkt, inden hvilket Regjeringen maa komme til Fællesforfatningen, end der laa i Udvalgets Fleertalsforslag. Derimod er jeg ogsaa enig med de enkelte Talere om, at det maaskee kunde være mindre rigtigt, nu strax at vedtage det tredie Mindretals Forslag, fordi det altid fortjener nogen Dverveielse, om Fleertallet bør opgive det første og tredie Alternativ, fordi man har det andet, og om man istedetfor dette andet Alternativ skal tage det 3die Mindretals Forslag; man vil have lettere ved at anstille disse Dverveielser og større Frihed i sit Valg, naar man foreløbig ved denne Behandling beholder Fleertallets Indstillinger, vistnok med den bestemte Beslutning og under den bestemte Forudsætning, at i det Mindste den store Flerhed paa et senere Stadium med Glæde vil tage det tredie Mindretals Forslag istedetfor det andet Alternativ.